

Ram Gopal Bajaj, Hindistan

(tiyatro yönetmeni, tiyatro ve sinema oyuncusu, akademisyen, Delhi Ulusal Drama Okulu eski direktörü)

Bütün evrimsel hikâyelerin sonunda öğrendiğimiz tek şey; yaşam formlarının sonsuza dek hayatta kalma eğilimi gösterdiğidir. Mümkün olabilese, yaşam, ölümsüzlüğe ulaşmak için zaman ve mekânın ötesine yayılma eğilimindedir. Bu süreç devam ederken, yaşam formu, aynı zamanda, evrensel döngüde kendini bozar ve yok eder. Bununla birlikte, insanlığın hayatta kalması ve Taş Devri'nin avcı mağara adamından günümüzün Uzay Çağı adamına evrilmesi konusundaki tartışmalara sınırlandırmalar getirmemiz gerekiyor. Şimdi her şeye karşı daha mı saygılıyız? Daha mı duyarlı, daha mı neşeliyiz? Bir parçası olduğumuz doğayı daha mı çok seviyoruz?

İnsanoğlunun ilk zamanlarından beri var olan canlı performatif sanatlar (Dans, Müzik, Oyunculuk/Drama), şimdilerde sesli ve sessiz harflerden oluşan gelişmiş bir dile de sahip olmuştur. Temelde, sesli harf, duyguları veya hisleri ifade eder; sessiz harf ise biçimin ve düşüncenin/bilginin iletişimini sağlar. Matematik, Geometri, Silahlanma ve günümüzde Bilgisayar bunun sonucudur. Dolayısıyla dilin bu evriminden artık geri dönemeyiz. Eğer canlı gösteri sanatlarının ve (teknoloji dahil) bilgisinin kolektif coşkusu, öfke, ağız ülük ve kötülükten özgürleştirilmez ve yüceltilmez ise dünyamız varlığını sürdüremez.

Kitle iletişim araçları, bilim ve teknolojimiz bizi iblisler gibi güçlendirdi. Dolayısıyla tiyatro (biçimi) bugünkü krizin nedeni değildir, bugünkü kriz; içerik, ifade ve endişe krizidir.

Bütün dünyasının insanına, dünyamızı ve sonuç olarak “tiyatro”yu kurtaracak varlıklar olarak yaklaşmalıyız. Pragmatik anlamda yapılması gereken, oyunculuk sanatının ve (canlı) gösteri sanatlarının ilk öğretim içinde çocuklara sunulmasıdır. Böyle yetişecek bir kuşağın, yaşamın ve doğanın doğrularına daha duyarlı olacağına inanıyorum. O zaman dil üstünlüğü, dünya anaya ve diğer gezegenlere daha az zarar verebilir. Üstelik tiyatro, yaşamın korunması ve sürdürülmesi için giderek daha önemli hale gelecektir; dolayısıyla, bu kozmik beraberlik çağında oyuncu ve seyirci birbirine tehdit oluşturmadan güçbirliği içinde olmalıdır.

Tiyatroyu selamlıyorum ve tiyatronun hem kırsal alanlarda hem kentlerde en temel seviyede, ilk öğretimde yerleştirilmesi ve önünün açılması için dünyaya çağrı yapıyorum. ‘Nesiller yetiştirilirken Beden, Dil ve Sevgi Eğitimi Birlikte Düşünülmelidir.’

Çeviren : Şeyda Akova Balcıoğlu